

Portia MacIntosh

Niet zonder jou

Boldwood

BOLDWOOD BOOKS NL

AMSTERDAM

2024

Voor Aud – Je bent een geweldige vrouw

1

Het maakt niet uit hoe vaak je het uitmaakt met iemand, het wordt er nooit makkelijker op, toch?

Hoewel ik eigenlijk niet zeker weet of er een goede manier is om het uit te maken met iemand, zijn er zonder twijfel een miljoen verschrikkelijke manieren.

Iemand dumpen via sms – dat moet de ergste zijn, toch? Sms, WhatsApp, Facebook Messenger of een andere vorm van schriftelijke digitale communicatie is zo laag als maar kan. De makkelijkste uitweg voor lafaards. En natuurlijk is een telefoontje beter dan een sms, maar wel op een manier die vergelijkbaar is met hoe één gebroken vinger beter is dan vijf gebroken vingers.

Uit elkaar gaan moet altijd in iemands gezicht gebeuren, zo is het nu eenmaal – ze zouden het eigenlijk bij wet moeten vastleggen, wat misschien extreem klinkt, maar ik weet zeker dat het een heleboel boze wraakmisdrijven zou terugdringen. Ik ken iemand bij wie de voorruit van zijn auto werd kapotgeslagen nadat hij het via e-mail had uitgemaakt met een meisje – en ik heb de neiging om te zeggen dat hij het verdiende.

Toch is het niet genoeg om het gewoon in iemands gezicht te zeggen, je moet het wel goed zeggen. Als je het zo aardig wilt doen als mogelijk zijn er veel kleine uitspraken die je kunt gebruiken. Een klassieker is ‘het ligt niet aan jou, het ligt aan mij’. Het is een manier om volledige verantwoordelijkheid te nemen zonder iets negatiefs te zeggen over de gedumpte persoon – natuurlijk weten we allemaal dat als het waar zou zijn, je het in de eerste plaats niet zou uitmaken, maar toch, het is een manier om het uit te maken zonder de andere persoon echt te vertellen wat je denkt dat er zo

mis is met diegene is dat je hem of haar nooit meer wilt zien.

‘Ik denk dat we beter af zijn als vrienden’ of ‘ik wil onze vriendschap niet verpesten’ zijn andere manieren om te voorkomen dat het te persoonlijk wordt. Maar wie blijft er in godsnaam vrienden met een ex, even serieus? Ik kan eerlijk gezegd niets ergers bedenken dan proberen vrienden te blijven met iemand die me naakt heeft gezien. Als we toch bezig zijn met wetten maken over uit elkaar gaan, moeten we misschien ook iets vastleggen over hoe exen volledig uit je leven moeten verdwijnen, of op zijn minst naar een ander land moeten verhuizen, nadat ze uit elkaar zijn gegaan. Ik weet zeker dat de wereld een veel mooiere plek zou zijn als we het daar allemaal over eens zouden zijn.

Als ik ooit besluit om uit de kunstwereld te stappen en in de politiek te gaan, begin ik een soort Ex-it beweging waarbij, als je een romantische verbintenis wilt verlaten, een van de twee in het buitenland moet gaan wonen of zoiets.

‘Hoi, Sadie.’ Ik hoor een heldere, vrolijke stem achter me. Het haalt me uit mijn gedachten. Ik was aan het dagdromen. Ik denk dat ik het tegenwoordig zo gewend ben om in rumoerige bars te zitten dat ik het niet meer zo moeilijk vind om mijn gedachten te laten afdwalen.

Ik draai me om om iemand te omhelzen die duidelijk geen idee heeft dat die gedumpt gaat worden. Dit wordt een Ex-it Ontkenner, dat weet ik zeker.

‘Hallo,’ zeg ik met evenveel enthousiasme, hoewel volledig gemaakt. ‘Ga zitten, dan haal ik wat te drinken voor ons.’

Terwijl ik me voorzichtig een weg baan door de menigte in de drukke bar in Belgravia waar ik het afgelopen halfuur alleen heb gedronken vraag ik me af of ik wel het juiste doe, maar hoe langer ik erover nadenk, hoe meer ik het gevoel krijg dat ik geen andere optie heb.

Dus ik haal drankjes voor ons, ga aan tafel zitten, haal diep adem en geef een van mijn uitmaakspeeches – misschien wel mijn beste

tot nu toe. Ik sta mezelf toe te denken dat dit weleens een eenvoudige breuk zou kunnen zijn, totdat...

‘Maar het ging zo goed.’

O, god, ik kan die droevige ogen niet aan. Ik was geneigd te denken dat dit goed zou zijn, maar er komt altijd een ‘maar’...

‘Ik weet het,’ lieg ik. Ik verschuif ongemakkelijk op mijn stoel. ‘Het is gewoon, weet je, het is zo druk met werk, en zoals ik al zei – niemand heeft op dit moment tijd voor relaties.’

‘Maar we moeten tijd máken, anders zou helemaal niemand nog relaties hebben, zou niemand kinderen krijgen, en zou het menselijk ras uitsterven!’

Wat kan ik daar eigenlijk op zeggen? Ik zit in een lastig parket. Aan de ene kant is het echt heel hectisch op het werk. Aan de andere kant is werken in de kunstindustrie nauwelijks te vergelijken met dokters of brandweermannen die krankzinnige uren maken en toch nog tijd vinden om een gezin te hebben. Ik zal van strategie moeten veranderen.

‘Het ligt niet aan jou,’ zeg ik met klem.

‘Kom op, zeg dat nou niet. Hoe vaak moeten wij vrouwen die onzin nog aanhoren?’ antwoordt ze met rollende ogen.

Daar heeft ze me weer.

Ik haal diep adem en bereid me voor op mijn volgende spel.

‘Luister naar me, er is niets mis met je,’ zeg ik met klem. ‘Je bent een mooie, zorgzame, intelligente jonge vrouw.’

‘Als ik zo geweldig ben, waarom laat hij jou het dan uitmaken in plaats van het zelf te doen?’

Ik heb het lef niet om haar te vertellen dat het komt omdat hij me al zijn kortstondige relaties heeft laten verbreken.

‘Je verdient zoveel beter,’ zeg ik haar eerlijk. ‘Serieus.’

Ze zucht, alsof ze zich neerlegt bij wat er gebeurt. ‘Nou, als iemand een van zijn werknemers stuurt om het met je uit te maken, geven ze duidelijk niet zoveel om je, of wel?’ Ze lijkt meer gefrustreerd dan overstuurd en ik voel met haar mee. Als je aan het daten

bent en het loopt niet, is dat altijd ontmoedigend, zelfs als je niet halsoverkop verliefd bent.

‘Ja, nou, jij ook,’ antwoordt ze. ‘Ik betwijfel ten zeerste of in je functieomschrijving staat dat je het uit moet maken met de vrouwen van je baas.’

En ze heeft opnieuw gelijk. Het is jammer dat hij deze vrouw dumpt, ze is echt intelligent. Hij gaat meestal uit met modellen en hoewel het stereotype dat ze allemaal dom zijn niet helemaal waar is, is het ook niet altijd helemaal onwaar.

‘Het spijt me echt,’ zeg ik haar. ‘En hem ook. Ik ben hier omdat hij je niet van streek wilde maken.’

Hoewel het misschien waar is dat ik alles moet doen wat mijn baas van me eist om mijn rekeningen te kunnen blijven betalen, heb ik er weleens over nagedacht of ik niet zou moeten protesteren tegen het feit dat ik dit voor hem moet doen, maar ik realiseerde me al snel dat ik het toch veel beter doe dan hij, dus het is waarschijnlijk beter zo. Het was mijn baas bij wie zijn voorruit werd ingeslagen door een boze ex, mocht je het nog niet geraden hebben. Ik kan tenminste tactvol en zachtaardig zijn. En als ik ooit het geluk heb om een man te ontmoeten die ik leuk vind, en er komt een tijd dat ik zelf iemand moet dumpen, dan ben ik tenminste goed geoefend.

‘Er is iets mis met hem,’ vertelt ze me. ‘Hij heeft problemen met intimiteit.’

Ik weet absoluut zeker dat ze gelijk heeft.

Mijn baas is de beroemde portretfotograaf Damian Banks. Nou ja, hij is beroemd als je portretfotografen kent. Dus, hoewel hij Harry Styles heeft ontmoet en met hem heeft rondgehangen, betwijfel ik of hun fanbases elkaar snel zullen kruisen.

Damian is vijfendertig jaar oud. Ik zou willen zeggen dat hij pas single is, ware het niet dat hij zichzelf waarschijnlijk al als vrijgezel beschouwde in de periode dat hij met deze vrouw was.

Als ik Damian een beetje moet verdedigen: doordat hij door zijn

baan veel aandacht krijgt, vraagt hij zich af wie hij kan vertrouwen. Aan de andere kant geniet hij wel van die aandacht.

Er zijn voortdurend modellen die zich op Damian storten, hem bestoken met pikante foto's en blijken geven van een grote interesse in hem. Hij weet nooit wie een opportunist is met de hoop gefotografeerd te worden door de grote Damian Banks, en wie er echt in hem geïnteresseerd is, maar het feit dat het allemaal modellen zijn, ontgaat hem zeker niet. Uiteindelijk besluit hij dat al deze vrouwen bijbedoelingen hebben en dan dumpst hij ze. Of hij laat mij, zijn assistente, ze voor hem dumpen.

‘Gaat het?’ vraag ik.

‘O, ik red me wel,’ zegt ze. ‘Ik maak me meer zorgen om jou, Sadie. Damian waardeert je niet. Hij hecht aan niemand waarde. De enige persoon waar Damian Banks om geeft is Damian Banks.’

Wat kan ik zeggen? Ze heeft geen ongelijk.

‘Blijf je nog even om wat te drinken?’ vraagt ze. ‘Ik koop een fles van het een of ander voor ons. Het genezingsproces kan beginnen.’

Ik glimlach. Dit is altijd zoveel makkelijker voor me als ze niet huilen. Sommige meisjes huilen, smeken me – alsof ik er iets aan kan doen – een van hen heeft zelfs een keer met me geflirt. Geen idee waar ze dacht dat dat haar zou brengen.

‘Oké, natuurlijk,’ antwoord ik. ‘Ik ga even naar het toilet.’

Ik elleboog me een weg door de menigte om de andere kant van de bar te bereiken, waar de toiletten zijn. Het is hier druk vanavond – zoals altijd. De zaak is overspoeld met een mix van coole kunstzinnige types en hoogvliegende zakenmensen. Het lijkt een vreemde combinatie, maar de twee groepen zijn niet zo verschillend. Je zult hier geen creatieveling vinden die net uit de trein komt en naar Londen is gekomen in de hoop op een grote doorbraak in de kunstwereld. Elk artistiek type hier is al een big deal. Een zakenman. Ze hoeven alleen geen pak te dragen. En dan zijn er natuurlijk nog mensen zoals ik, die werken voor het soort mensen dat hier thuis hoort, en af en toe een meisje dat hier meekomt met mensen

zoals Damian. Het voelt gepast dat ik ze hier hun orders geef, zodat ze nog een laatste keer kunnen proeven van de Damian Banks-levensstijl. Bovendien is dit Damians buurt, het bevindt zich tussen zijn appartement en zijn kantoor in, dus het is de makkelijkste plek voor mij om mijn onorthodoxe overuren te maken.

Terwijl ik mijn handen was, kijk ik naar mezelf in de spiegel – en dan bedoel ik écht kijken. Hoe ben ik hier terechtgekomen? Hoe is dit mijn leven? Er moet ergens iets heel verkeerd zijn gegaan, aangezien het liefdesleven waar ik het dichtst bij in de buurt kom bestaat uit het dumpen van mensen voor mijn baas.

Ik deed alles wat ik dacht dat ik moest doen om mijn droomcarrière als kunstcurator te bereiken en alles ging zo goed. Ik verliet het kleine noordelijke kustplaatsje waar ik opgroeide, ik ging naar de universiteit waar ik mijn bachelor kunstgeschiedenis haalde en vervolgens verhuisde ik naar Londen om een baan te zoeken. Het probleem was dat het zo'n competitieve sector is, dus ik moest me een weg banen door verschillende baantjes, sommige nauwelijks gerelateerd aan wat ik wilde doen, maar het voelde allemaal als een stap in de goede richting. Toch had ik niet echt het gevoel dat ik vooruitgang boekte, totdat ik een vacature zag voor een assistent voor 'de grote Damian Banks' – de titel waarmee mensen zo vaak naar hem verwijzen. Ik was stomverbaasd toen ik de baan kreeg. Ik wist toen nog niet dat ik Damian alleen maar zou helpen met zijn privéleven, want de laatste tijd is zijn werkleven erg afwezig.

Ik kijk in mijn eigen ogen in de spiegel en knijp ze samen terwijl ik mezelf mentaal vertel dat ik beter kan. Ik kan een betere baan vinden. Als ik meer tijd had, zou ik waarschijnlijk ook kunnen proberen een liefdesleven op te bouwen. Ik ben pas drieëndertig, dat is nog jong, en ik ben trots op mijn uiterlijk. Mijn lange, licht golvende, honingblonde haar komt tot over mijn middel, op een soort kunstzinnige, boho-achtige manier. Wat mijn stijl betreft, nou, ik ben gewoon een boerenkinkel die erin slaagt om door te gaan voor een coole zwerver. Ik hoor hier helemaal thuis, bij de coole kunst-

kinderen, maar alleen in de zin dat iedereen er zo uniek uitziet, dus eigenlijk ziet niemand er niet cool uit. Iedereen hier ziet eruit alsof ze voor hun plezier de wereld rondreizen, waarschijnlijk met het geld van hun ouders. Natuurlijk geldt dat niet voor mij, maar ik doe mijn best om mijn eigen look te hebben. Mijn excentrieke outfits bestaan meestal uit kledingstukken die ik in vintagewinkels of kringloopwinkels heb gekocht. Ik ben geen vreemde in Oxfam, met een scherp oog voor het spotten van een zeldzaam kunstwerk, of het nu een schreeuwerige broek is of een delicaat kanten jurkje. Ik heb in de loop der jaren ook een heel chique garderobe samengesteld van kledingstukken die mijn moeder en oma weg wilden gooien omdat ze ouderwets waren. Het is moeilijk om te doen wat iedereen doet met een veel kleiner budget, maar als ik er uiteindelijk in slaag om me de items eigen te maken en me volprop met accessoires, heb ik het gevoel dat ik echt iets unieks heb gecreëerd. Ik ben mijn eigen wandelende kunstwerk... hoewel ik denk dat ik er voor anderen gewoon uitzie als een rare hippie.

Ik kan beter. Ik moet het beter doen. Maar niet vanavond. Vanavond moet ik wat drinken met het meisje wier hart ik net gebroken heb, en dan moet ik morgen vroeg opstaan om te gaan werken, voor de man die me dwong dat te doen. Ik dacht altijd dat elke dag een leeg canvas was, toen ik jong en naïef was, maar tegenwoordig heb ik het gevoel dat ik doelloos dezelfde puzzel waarbij je de punten moet verbinden aan het maken ben, dat ik gewoon door het leven ga, een gebaand pad volg. Maar ik ben tenminste niet gedumpte, hè? Daar moet ik eerst een liefdesleven voor hebben...

2

Ik dacht altijd dat werken in een creatieve industrie elke dag een beetje vrolijker zou maken, dat de wereld mooier zou lijken, dat elke dag anders zou zijn.

Ik groeide op ‘in het noorden’, met een vader die soldaten commandeerde voor de kost en een moeder die (nog erger) les gaf aan kinderen; routines en regels stonden altijd centraal in alles wat ik deed. Ik dacht, zoals je dat denkt als je je woonplaats verlaat, dat ik naar een betere plek zou verhuizen en daar een heel ander leven zou leiden. Ik dacht dat kunst creatief was, dat kunstenaars zulke vrije mensen waren die zich bewogen in welke richting het leven hen ook bracht, dat ik hetzelfde zou zijn als ik me maar met hen zou omringen.

Met mijn werk bij Damian heb ik het slechtste van twee werelden. Ik heb de routine én de chaos, want op de een of andere manier is Damian impulsief en onvoorspelbaar, terwijl hij toch erg saai is om voor te werken. Ik weet altijd hoe mijn dagen eruit zullen zien. Afgezien van een handvol incidentele evenementen, weet ik dat we het grootste deel van de tijd werken vanuit Damians appartement, of waar hij maar heen wil, afgezien van de twee dagen per week dat we hier werken, in zijn kantoor. Op de dagen dat ik hier ben verveel ik me stierlijk, want de laatste tijd doet Damian eigenlijk niet zoveel.

Ik hijs mezelf de trap op naar Damians kantoor en grijp me volledig vast aan de houten leuning, alsof mijn leven ervan afhangt. Dit vreemde oude gebouw is een echt doolhof, een ingewikkelde aaneenschakeling van gangen en trappen, veel te ingewikkeld om een lift te installeren. Het heeft niet eens één centraal trappenhuis, wat betekent dat je halverwege het gebouw van de ene trap naar de